fanzine

ФОНТАРЬ

...ДЛЯ ДРУЗЕЙ И ЗНАКОМЫХ

№31 2013

NO GODS
DIY
c.l.a.b
NO MASTERS

в номере:

WWW.DIYCLAB.ORG - EMAIL: DIYADMIN@UKR.NET

Гучне повернення фестивалю

От нарешті і розпочався фестиваль, на який чекали так багато людей, який манив своїм лайн-апом з рекламних щитів по всій Україні. Фестиваль бере свій початок в 2007 році, став вже рідним для Львова, та в певній мірі його візитною карткою.

Основні виконавці були відомі майже одразу після анонсування цьогорічного фестивалю, але організатори вирішили зробити невеличкий сюрприз, давши українським гуртам можливість позмагатися за місце групи, що буде відкривати перший і другий день фестивалю.

В перший день цією групою стала команда з Одеси - Epolets. На мою думку, далеко не найкращий гурт, з усіх команд, що подали заявку, але організаторам видніше. Гурт грає в стилі танцювального хард-року, співаючи українською, російською і англійською мовами. В них вийшло не тільки трохи розігріти натовп, але й викликати класичний український дощ.

Власне львівським дощем зустріла львівська сцена друзів з братньої Білорусі. Але що «Ляпісам», що їх фанам не страшні ані дощ, ані утиски з боку білоруської влади. Сергій Міхалок і Co як завше були в ударі: співаючи, стрибаючи та заряджаючи натовп енергією протесту. Бунтарські пісні змінювали одна одну: «Грай», «Ляпис crew», «Манифест», «Рабкор», «Belarus Freedom», «Священный огонь», «Танцуй».

Після невеликої перерви на сцені з’явились гості з Латинської Америки Che Sudaka.

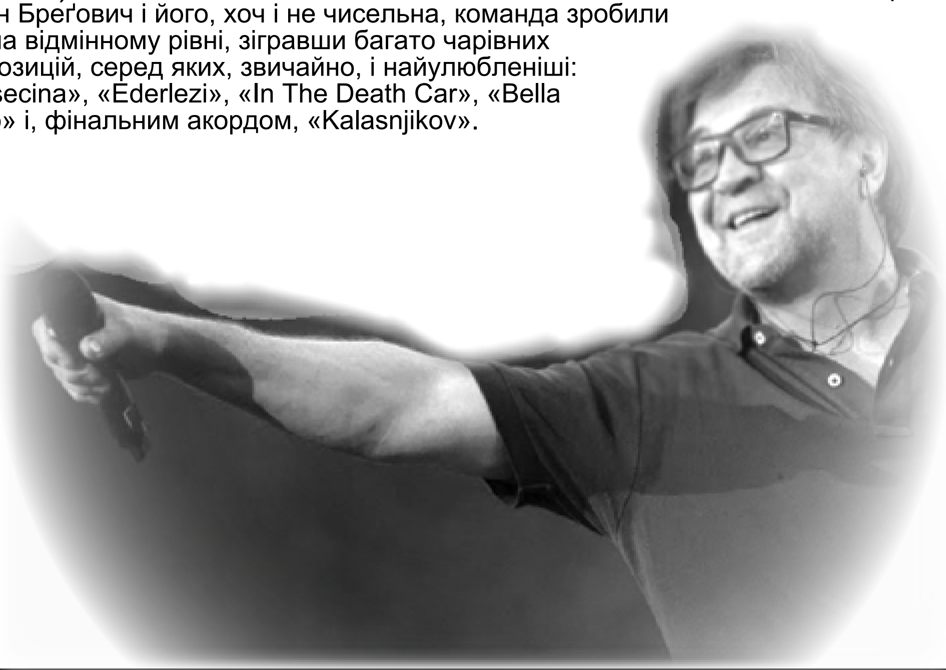
Гурт, що отримав іспанську прописку, комбінують латиноамериканську та іспанську традиційну музику зі ска, регі, роком та world music. В результаті виходить небезпечна суміш, що наче динаміт вибухнула на стадіоні «Україна». Українські фани усіх вікових категорій дружно підтримали невгамовних латиноамериканців з’єднавшись в загальному танці.

Після запальних Che Sudaka на сцені з’явилась формація з зовсім іншим форматом та звучанням. Це загадкові англійці Archive. Гурт грає суміш синтетично-електронної музики, тріп-хопу та прогресивного року. Достатньо оригінальна та самобутня команда, що дозволила публіці трохи релакснути та поринути у власний внутрішній світ.

Stare Misto

Слідом за ними вийшли ще одні британці - IAMX. Ця команда вже втретє виступає на сцені фестивалю «Stare Misto», та має неабияку популярність серед інфантильних дівчаток.
Цього разу гурт привіз нову програму, в якій основна частина пісень була з останнього альбому групи «The Unified Field». Гурт як завжди відзначився цікавим шоу та оригінальним відеорядом.
Останніми в цей день на сцену вийшли довгоочікувані хедлайнери Goran Bregovic & Wedding and Funeral Orchestra. На превеликій жаль, гурт приїхав на фестиваль в достатньої скороченому варіанті – в складі дев'ятьох музикантів. І, відповідно, звучав він набагато скромніше, ніж звучить у повному складі. Але тим не менш, маестро Ґо́ран Бре́ґович і його, хоч і не чисельна, команда зробили все на відмінному рівні, зігравши багато чарівних композицій, серед яких, звичайно, і найулюбленіші: «Mesecina», «Ederlezi», «In The Death Car», «Bella Chao» і, фінальним акордом, «Kalasnjikov».

Stare Misto 2013

Після завершення чудового першого дня всі жили в очікуванні другого, який мав би стати ще кращим і драйвовішим. Перше, що відчули всі фани, які зібрались на стадіоні «Україна» в неділю, – це страшенна спека. Грайлива львівська погода змінилась з дощової на спекотну. Знаходитись в таких умовах було важко як фанам так і музикантам, але що перші, що другі мужньо трималися аби створити грандіозне свято під назвою фестиваль «Stare Misto».

Першими іноземними гостями другого дня фестивалю стали німецькі хлопаки Fiddler's Green, які змінили свій рідний нюрнберзький Барфюсер, Гінесс та баварські шорти на класичні ірландські робітничі костюми, а тріольські пісні на irish ska-punk. Чудові хлопці, які з неабияким завзяттям зробили на великому стадіоні атмосферу класичного ірландського пабу. Фани, у свою чергу, з неменшим завзяттям витанцьовували польку та джигу на пекельному стадіоні.

Наступними на сцені з'явились шалені фінські фрікі Leningrad Cowboys. Описувати дійство, яке відбувалось на сцені неможливо, але я все ж таки спробую. Уявіть, що у Елвіса є багато дітей. Якщо бути точним то багато – це дев'ять хлопчиків і дві дівчинки.

Діти росли в страшній рок-н-рольній атмосфері під рифи The Beatles, The

Queen, Guns N' Roses, The Offspring і AC/DC, до тогож в суворому фінському кліматі. Якось в одну хеллоінську ніч це безумне потомство вирішило створити групу. Думаю, ця історія недалека від істини, адже просто неможливо назвати виступ Leningrad Cowboys подією ординарною. Це не просто гурт – а карнавальний балаган, що не обмежує себе музичною стилістикою і грає все від Rhythm & Blues до Heavy metal. Також група полюбляє робити кавери. Серед тих, що звучали на фестивалі особливо запам'яталися «Back in USSR» і «Give it to me baby».

Після півгодинної перерви на сцені з'явились англійські бунтарі The Subways. Гурт одразу дав напір шаленого драйву, в результаті чого стадіон здригнувся від оплесків долонь та грюкіту ніг. Нон-стопом, одна за одною звучали улюблені пісні, а Біллі Лан та Шарлота Купер радували фанів вивченими українськими словами: «Дякуємо», «Здоровенькі були», «Стрибаймо». «Дісталося» і культовій пісні «Rock and Roll Queen» в приспіві якої Біллі Лан заспівав замість «You are the sun» - «Ти сонечко моє».

Передостанніми на сцені з'явилася ще одна гордість британської інді-рок сцени – формація Kaiser Chiefs. Гурт також одразу пішов ва-банк, граючи зухвало і голосно. Зазвучали відомі хіти «Ruby», «Everyday I Love You Less And Less», «Modern Way» та

інші. Ріккі Вілсон також зробив фанам приємно, намагаючись говорити українською (можливо вони усі разом вчили українську по дорозі на фестиваль).

Хедлайнерами другого дня фестивалю стали легендарні російські рокери ДДТ. Гурт, що вже більше 30 років стоїть в авангарді пітерського соціального року. Не старіючий в душі Юрій Шевчук кожен свій концерт намагається зробити особливим для шанувальників. Не став виключенням і виступ на фестивалі Stare Misto. Відмінний звук, душевна атмосфера і неочікуваний підбір пісень.

На відміну від минулорічного виступу гурту на фестивалі The Best city.ua, де група грала багато нових, більш важчих речей, виступ у Львові був набагато ліричніше. Звучало багато старих улюблених пісень: «Ленинград», «Осень», «Ветер», «Актриса весна», «Мама это рок-н-ролл», «Родина», «Это все», «Метель августа». Більше двох годин любові та тепла, фіналом яких стало виконання пісні Віктора Цоя «Кукушка».

Підсумовуючи написане, хотілося б подякувати організаторам фестивалю та гуртам за чудове дійство. І хоча фестиваль відбувся на належному рівні, хотілося б виділити декілька недоліків, можливо, організатори врахують їх в майбутньому. Була невеличка промашка в організації обміну квитків на браслети і відповідно пропуску на концерт, в результаті чого, багато хто з фанів просто пропустив виступ команди «Ляпис Трубецкой». Як пресі хотілося б більш лояльного відношення до акредитованих фотографів, адже не завжди вдавалося ввійти в технічну зону, навіть в дозволений час. Також не до кінця продумана гастрономічна частина фестивалю – малий вибір напоїв (навіть тої самої ППБ) та їжі. Звук був хороший або дуже хороший в першій фан зоні, але значно гірший в другій. Це напевно основні недоліки, які навряд чи вплинуть на відмінні враження від прекрасного фестивалю, який задав настрій усьому фестивальному літу.

SenYa Кривенко

СОВРЕМЕННЫЕ РАБЫ

1. Экономическое принуждение рабов к постоянной работе. Современный раб вынужден работать без остановки до смерти, т.к. средств, заработанных рабом за 1 месяц, хватает, чтобы оплатить жилье за 1 месяц, еду за 1 месяц и проезд за 1 месяц. Поскольку денег хватает у современного раба всегда только на 1 месяц, современный раб вынужден работать всю жизнь до смерти. Пенсия также является большой фикцией, т.к. раб-пенсионер отдает всю пенсию за жилье и еду, и у него не остается свободных денег.

2. Вторым механизмом скрытого принуждения рабов к работе является создание искусственного спроса на псевдонужные товары, которые навязываются рабу с помощью телерекламы, пиара, расположения товаров на определенных местах магазина. Современный раб вовлечен в бесконечную гонку за «новинками», а для этого вынужден постоянно работать.

3. Третьим скрытым механизмом экономического принуждения современных рабов является кредитная система, с «помощью» которой современные рабы все больше и больше втягиваются в кредитную кабалу через механизм «ссудного процента».

С каждым днем современный раб должен все больше и больше, т.к. современный раб для того, чтобы рассчитаться с процентным кредитом, берет новый кредит, не отдав старый, создавая пирамиду долгов. Долг, постоянно висящий над современным рабом, хорошо стимулирует его к работе даже за мизерную плату.

4. Четвертым механизмом заставить современных рабов работать на скрытого рабовладельца является миф о государстве. Современный раб считает, что работает на государство, но на самом деле раб работает на псевдогосударство, т.к. деньги раба поступают в карман рабовладельцев, а понятие государства используется, чтобы затуманить мозги рабов, чтобы рабы не задавали лишних вопросов типа: почему рабы работают всю жизнь и остаются всегда бедными? И почему рабы не имеют доли прибыли? И кому конкретно перечисляются деньги, выплаченные рабами в виде налогов?

5. Пятым механизмом скрытого принуждения рабов является механизм инфляции или периодически искусственно устраиваемых дефолтов, которые не позволяют гражданам экономически развиваться, разорившись, заново начинать своёдело с нуля. Рост цен при отсутствии роста зарплаты раба обеспечивает скрытое незаметное ограбление рабов. Таким образом, современный раб нищает все больше и больше.

6. Шестой скрытый механизм заставить раба бесплатно работать - лишить раба средств на переезд и покупку недвижимости в другом городе или другой стране. Этот механизм вынуждает современных рабов работать на одном градообразующем предприятии и «терпеть» кабальные условия, т.к. других условий у рабов просто нет и убежать рабам не на что и некуда.

7. Седьмым механизмом, заставляющим раба бесплатно работать, является сокрытие информации о реальной стоимости труда раба, реальной стоимости товара, который произвел раб. И доли зарплаты раба, которую забирает рабовладелец через механизм бухгалтерского начисления, пользуясь незнанием рабов и отсутствием контроля рабов над прибавочной стоимостью, которую рабовладелец забирает себе.

8. Для того, чтобы современные рабы не требовали своей доли прибыли, не требовали отдать заработанное их отцами, дедами, прадедами, прапрадедами и т.д. существует замалчивание фактов разграбления рабовладельцами ресурсов, которые были созданы многочисленными поколениями рабов на протяжении тысячелетней истории.

Фестиваль Арт-поле 2013

Кожен якісний фестиваль – це свого роду країна, зі своїми законами, правилами, нормами, керівництвом та мешканцями. Є в цій країні і податки, що платять раз на рік її мешканці. Безперечно має ця країна кордони та армію, які її оберігають від вторгнення осіб без спеціального браслета-паспорта. Як і будь-яка країна вона має свою унікальну атмосферу та особливі «родзинки», що притаманній тільки їй.

Арт-поле – це чудова країна мистецтва, заснована ентузіастами 11 років тому. Вона славиться своїми музичними смаками, творчим потенціалом, ремісницькою майстерністю, легалайзом та вільнодумством. З року в рік цю країну відвідують люди, що прагнуть чогось більшого, ніж просто концерт або ярмарок. Вони прагнуть відчути атмосферу Арт-поля, відправившись у п’ятиденну відпустку за щастям. Саме це змушує тисячі людей з України, Росії та Європи їхати кожен рік розбитими дорогами до села, розташованого в мальовничому Дністровському каньйоні.

Проте, Арт-поле, як і будь-яка країна переживає не тільки часи підйому, але і періоди стагнації. Цей факт ніякою мірою не показує те, що фестиваль стає поганим. Навпаки, це дає зрозуміти, що він як живий організм реагує на час, події та суспільство і в нього, як і в нас, бувають кращі

Арт-поле 2013

та гірші періоди в житті. Минулорічний фестиваль був ювілейним, він усім запам'ятався як бурхливе та незабутнє свято. Усі закордонні виконавці розповідали про нього в себе вдома так, що багато хто з іноземців побажав приїхати на наступний рік і своїми очима побачити це диво. Це, безперечно, був певний пік фестивалю. Оскільки згідно з усіма економічними законами двох підйомів підряд бути не може, то очікувано, що цього року Арт-поле був помітно простіше. Не такою яскравою, як в минулому році, була музична програма, значно меншим став ярмарок, скоротилась кількість улюблених закладів, де можна було харчуватись. Також у цьому році, на відміну від попередніх років, були випадки крадіжок з наметів. Причому крали як дорогі речі (фотокамери, об'єктиви) так і не дуже (рюкзаки з речами). Думаю, усі погодяться, що навряд чи хтось спеціально їхав на фестиваль для того, аби красти, тому, ймовірно, що це місцеві, а отже є сенс міняти дислокацію (хоча б не кардинально, але мандрівка Карпатами та Прикарпаттям була би цікавою). Зіграла свою роль і така форс-мажорна обставина, як погода. Звичайно, в природи не має поганої погоди, але важко насолоджуватись фестивалем, під перманентним дощем, який в останній день перейшов у справжню зливу. Загалом, свято, звичайно вдалося, але, як завжди, хотілося більшого.

Що ж запам'яталось цього року найбільше. З частини майстерень та майстер-класів:

Усі дитячі програми, особливо, ті що проводились на центральній галявині. Нажаль, ніхто так і не побачив обіцяний тіппі (гроші на який було зібрано), але загалом дуже сподобалось продовження концепції, такого собі дитячого садочку, куди можна було віддати дітей, де їх інтелектуально та фізично розважали – піснями, танцями та різного роду ремісництвом. Саме завдяки цьому, кожному року на фестивалі дуже багато батьків приїжджає з дітьми.

Майстер-класи з вироблення витинанок, ловців-снів, мандал, блокнотів, мистецтва ціанотипії (старий

спосіб монохромного фотографічної друку) та гончарної справи. Цікаве проведення часу для людей, які люблять займатися рукоділлям.

З музичної частини:

Як я вже писав, щось надзвичайного на фестивалі, я не бачив. Проти були команди, які сподобались більше ніж решта. Тому, думаю, їх би варто було виділити.

Гудаки Village Band – гарний гуцульський фольк зі скрипкою, цимбалами, сопілкою, контрабасом, бубном та акордеоном. Репертуар від весільних та запальник, до сумних і ліричних. Коротше, такий собі «Оркестр весіль та похоронів» по-гуцульскі.

НаГуаль – музиканти, які вже бували на фестивалі в Воробіївці. Цікавий білоруський гурт з експериментальною шаманською музикою. Важко описати їх стиль: це суміш етники слов'янських і північних народів, психоделічного реггі з танцювальним панк-роком оздоблена мовою птахів і риб. Під час виступу стає зрозуміло, що ліси в Білорусі великі, а гриби різноманітні.

Miąższ –чудове тріо, що грає вуличну музику. Гітара, контрабас і файна білява панянка зі смачними формами. Приємна музика для прослуховування і відпочинку. Трошки джазу, трошки фанку, трошки шансону, трошки гумору і багато легкості і простоти.

Рви Меха Оркестр – гурт достатньо примітивний. Це абсолютно банальний ска-панк-шансон без особливого інтелектуального навантаження. Про таких кажуть лабухи, але, враховуючи, що в той день були тільки лайтові команди, то їх, безперечно, запам'ятали. Зрештою, під Верку Сердючку, теж багато хто любить танцювати.

Перкалаба – Івано-франківський гурт, який закривав усі попередні фестивалі, цього року вирішив змінити традицію і виступати в третій день. На відміну від останніх років, цьогорічний виступ Перкалаби був цікавим. І хоча найбільшого ефекту завдали попурі зі старих пісень, все рівно можна стверджувати, що гурт потроху починає відроджувати дух старої Перкалаби. Тої Перкалаби, яку ми усі любимо, де Горрри, Парагвай і Барменцаль.

Faarao Pirttikangas – перший гурт, який став для нас своєрідним відкриттям. По-перше ми взнали, що зомбі можуть співати та грати на суворій фінській металевій гітарі. По-друге, що Усама бен Ладен живий, він втік до Фінляндії, де зробив пекельний перкусійний інструмент, на

Арт-поле 2013

якому, власне, він і грає. Ну, і, нарешті, по-третє, що, якщо змішати кантрі, рок-н-ролл, вальс, фольк і панк-рок ми отримуємо гримучу дозу зомбі-шнасону, який приємно слухати, навіть, до настання зомбі-апокаліпсису.

Karolina Cicha i Bart Pałyga –дуже колоритний дует, можливо, найкраще, що булипочуто на фестивалі. Кароліна Чіха – надзвичайно харизматична дівчина, що грає на клавішах та акордеоні та співає народні пісні різних народів мовою оригіналу: польською, ромською, татарською, українською, литовською, ідишем та навіть есперанто. Барта Палига – ьтиінструменталіст, який допомагає їй створити чудову музичну атмосферу. Але найбільше цікаве навіть не це, а той факт, що уся музика, що звучить зі сцени попередньо проходить через спеціальний комп'ютер, на якому Кароліна Чіха робить паралельні семпли з цієї музики та власного голосу. В результаті виходить живе багатоголосся та цікаве музичне навантаження.

PUSHKiN Klezmer Band –клезмерська музика, як і балканська, направду дуже одноманітна. Небагатьом командам вдається в даному стилі зробити щось екстраординарне, тому більшість з них звучить абсолютно однаково. Незважаючи на те, що Дмитро Герасимов (засновник і фронт-мент гурту) є дуже талановитим музикантом, слухати PUSHKiN Klezmer Band, особливо подовгу – нецікаво. Враховуючи це, та той факт, що виступ був у суботу, PUSHKiN Klezmer Band зіграли досить коротку програму, побажали усім «Мазаль тов» та залишили сцену.

uSSSy –російський дует (гітарист та барабанщик), що грає нойз-рок з елементами блюзу,

Арт-поле 2013

техно і блек-металу. Цікава, незвичайна суміш, оригінальність якій придає ще той факт, що гітарист грає на модифікованій гітарі, що має східне звучання. Їхня музика однаково цікава як для клубних танці, так і для філософського прослуховування.

Evolution Dejavu - гурт який грає цікаву музику, яку самі музиканти називають етно-грув. Хлопці приїхали з Чехії і запам'яталися дуже голосним звучанням та непоганим шоу. Але слабким моментом, у гурта, на мою думку, є вокаліст, а саме його вокальні дані. Можливо для шалених танків, це не важливо, але поза клубом або фестивалем музика не надто цікава для прослуховування.

Fantazio –авангарднийімпровізаційний французький проект, що грає коктейль з шансону, блюзу, джазу і панку. Імпульсивний вокал і ритмічний контрабас – чудове поєднання для чудового настрою.

Але головним досягненням цьогорічного фестивалю Арт-поле, слід вважати не основну музичну програму, а усілякі джеми та сейшена, які спонтанно виникали 24 години на добу та в різних куточках: в пабліці, на водній-сцені, на малій сцені, на центральній галявині та в наметовому містечку. Там бурлило життя, там збиралися люди які танцювали, спілкувалися, вживали алкогольні напої і знову танцювали, обмінюючись інформацією та біоритмами.

Також варто відмітити перфомански на малій сцені, які відбувались вночі. Особливо запам'яталась філософська вистава-розповідь «Король і труп» від вокаліст Transglobal Underground TUUP. Неперевершеною був літературно-музично-візуальний перфоменс «Альберт або найвища форма страти» за участю Юрія Андруховича, Марка Токаря та Уляни Горбачевської.

Як я писав колись, Арт-поле – це фестиваль який ніколи не спить, і цього року це вкотре підтвердилось. І хоча цьогорічна феєрія поступається минулій, але рано казати, про занепад найкращого українського фестивалю, адже, впевнений, організатори зроблять все можливе, аби виправити ситуацію, та зробити Арт- поле 2014 неперевершеним.

SenYa Кривенко

ПРЕЗЕНТАЦІЯ АРТ-СТУДІЇ «ONEYRECORDS»

Квартирні концерти регулярно дають не тільки початківці та аматори, а й відомі музиканти, літератори, театрали. За їхніми словами, саме на заході такого масштабу можна особливо гостро відчути єднання із глядачем, наживо поспілкуватися із ним, примітити свої огріхи, аби зробити «роботу над помилками». Тут усі рівні й ніде сховатись, немає сцени і куліс, а програмою виступу стають не лише творчі номери, а й уміння говорити, посміхатись, сидіти, поводитися.

Альтеративою квартирним посиденькам можна вважати і концерти у закритих клубах. Зазвичай вхід у них досить дорогий, адже глядач відвідує унікальний, так би мовити «штучний», захід.

Серед 20-30 запрошених немає випадкових людей, немає також нетверезих і малоадекватних, усі вони приходять за ковтком свіжого незаангажованого мистецтва. Такий заклад з'явився й у Полтаві, ініціаторами його відкриття стали полтавські музиканти з гурту «Онейроїд», назвали арт-студію «Oney Records» і просто в день відкриття провели невеличкий концерт за участю Валерія Власенка, Ігоря Вишнякова, гуртів «Sahen'ka», «Майор Пронін», «Трансформер» та «Онейроїд». Особливістю концерту стало те, що дехто з виступаючих показав публіці своє раніше не відоме втілення: так «Sahen'ka» постала лайт-джаз-бендом, «Трансформер» уперше за довгий час відіграв у акустиці, а Валерію Власенку «раптово» акомпанував акордеоніст. Ігор Вишняков, який приїхав на відкритя студії із Санкт-Петербурга, розпочав свій виступ виконанням мантри на санскриті.

Арт-директор «Oney Records» Андрій Боркунов зауважив, що основне завдання арт-студії – виховання музичного смаку полтавців за допомогою гарної музики.

– Студія відкриває всім нам багато нових цікавих можливостей, – зазначив Андрій. – Для відомих виконавців це випробування на міцність у тісному колі освічених глядачів, а для початківців – можливість пограти перед друзями на «професійному звуці», провести відкриту репетицію для друзів і навіть якісно записати свої експерименти, аби потім у спокійній обстановці оцінити якість своєї музики.

На окрему увагу заслуговує й інтер'єр студії, її головний зал, прикрашений глиняними плитами з петрогліфами – точною копією зображень, знайдених археологами на стінах Кам'яної могили – старовинного святилища праукраїнців у Запорізькій області. За думкою авторитетних криптографів, петрогліфи мають сакральне значення, давні люди вірили, що ті, хто знаходиться поміж них, відкривають портал для спілкування з богами.

Ті, кому не вдасться отримати запрошення на концерт у «Oney Records», матимуть змогу подивитись дійства у записі, адже заходи будуть записуватись на відео та викладатимуться на спеціально створений відеоканал у мережі інтернет.

Студія працює за адресою м Полтава, вул. Паризької комуни, 29

Wiz-Art 2013

Формація Wiz-Art, унікальне явище у світі сучасної української культури. Вона наче біла ворона серед різного роду мистецьких центрів та комерційних груп, де все переводиться в грошовий еквівалент. І, направду, мені дуже приємно, що ця формація зародилась у Львові, у місті, що завжди відрізнялося своєю творчою самобутністю та дивакуватістю.

Вже шостий рік, ця група ентузіастів, робить у Львові свято не форматного короткометражного кіно. І кожного року, вони намагаються зробити більше і краще ніж в попередньому. Приємно спостерігати, що це їм вдається, і з маленького нікому невідомого фестивалю, за шість років фестиваль Wiz-Art здобув собі ім'я не тільки на території України, а й закордоном.

Цього року фестиваль розтягнувся аж на шість днів. Більшою стала і локація фестивалю. Перший день фестивалю був присвячений підліткам та їх проблемам і проходив в Народному домі на вулиці Левандівка. Другого дня був показаний блок відомих українських режисерів XX століття, і тільки на третій день відбулося офіційне відкриття фестивалю у львівській обласній філармонії.

Офіційна частина церемонії відкриття відбулася без зайвого пафосу. Скромно і душевно, як це вміє зробити формація Wiz-Art. Адже за ці шість років фестивалю декілька десятків показів, вони змогли знайти вірних глядачів, які стали відданими друзями фестивалю. А для зустрічі старих друзів не потрібно червоних доріжок та смокінгів.

Перед відкриттям фестивалю виступив електро-акустичний інді-поп дует з Кам'янця-Подільського «ZAPASKA». Їх музичний і візуальний перфоменс створив атмосферу легкості та ефемерності. Після цього ведучі об'явили журі цьогорічного фестивалю: Філіпа Ілсон

Wiz-Art 2013

Великобританії, Марію Зіґріст зі Швейцарії та нашого земляка Дмитра Сухолиткого-Собчука, та запросили на сцену виконавчого директора формації Wiz Art Ольгу Рейтер, яка і відрила фестиваль.

Після відкриття почався показ блоку Best of the Best за останні роки. Це фільми переможці міжнародних фестивалів, які, згідно анотації, винесуть Ваш мозок. Як завжди це фільми цікаві та оригінальні. Деякі сподобались більше, деякі трохи менше, але усі залишили враження та «післясмак», а саме це відрізняє хороше кіно від посереднього.

Формація Wiz-Art, унікальне явище у світі сучасної української культури. Вона наче біла ворона серед різного роду мистецьких центрів та комерційних груп, де все переводиться в грошовий еквівалент. І, направду, мені дуже приємно, що ця формація зародилась у Львові, у місті, що завжди відрізнялося своєю творчою самобутністю та дивакуватістю.

Вже шостий рік, ця група ентузіастів, робить у Львові свято не форматного короткометражного кіно. І кожного року, вони намагаються зробити більше і краще ніж в попередньому. Приємно спостерігати, що це їм вдається, і з маленького нікому невідомого фестивалю, за шість років фестиваль Wiz-Art здобув собі ім'я не тільки на території України, а й закордоном.

Цього року фестиваль розтягнувся аж на шість днів. Більшою стала і локація фестивалю. Перший день фестивалю був присвячений підліткам та їх проблемам і проходив в Народному домі на вулиці Левандівка. Другого дня був показаний блок відомих українських режисерів XX століття, і тільки на третій день відбулося офіційне відкриття фестивалю у львівській обласній філармонії.

Офіційна частина церемонії відкриття відбулася без зайвого пафосу. Скромно і душевно, як це вміє зробити формація Wiz-Art. Адже за ці шість років фестивалю і декілька десятків показів, вони змогли знайти вірних глядачів, які стали відданими друзями фестивалю. А для зустрічі старих друзів не потрібно червоних доріжок та смокінгів.

Перед відкриттям фестивалю виступив електро-акустичний інді-поп дует з Кам'янця-Подільського «ZAPASKA». Їх музичний і візуальний перфоменс створив атмосферу легкості та ефемерності. Після цього ведучі об'явили журі цьогорічного фестивалю: Філіпа Ілсон з Великобританії, Марію Зіґріст зі Швейцарії та нашого земляка Дмитра Сухолиткого-Собчука, та запросили на сцену виконавчого директора формації Wiz Art Ольгу Рейтер, яка і відрила фестиваль.

Після відкриття почався показ блоку Best of the Best за останні роки. Це фільми переможці міжнародних фестивалів, які, згідно анотації, винесуть Ваш мозок. Як завжди це фільми цікаві та оригінальні. Деякі сподобались більше, деякі трохи менше, але усі залишили враження та «післясмак», а саме це відрізняє хороше кіно від посереднього.

SenYa Кривенко

Rock`n`Ball

Цього літа вже втретє відбувся футбольно-музичний фестиваль «Rock’n’Ball-2013». Дійство проходило 27-28 липня поблизу села Соснівка під Полтавою на березі річки Коломак. Від початку цей проект був експериментальним: він дав змогу хоча б на добу втекти від урбанізованих міст до природи, подихати свіжим лісним повітрям, насолодитися мальовничими пейзажами, долучитися до спорту і послухати живу рок-музику. Саме тому далеко не всі верталися в Полтаву одразу по закінченню концертів - бажаючих заночувати в наметовому містечку не бракувало, незважаючи на будь-яку погоду. За трирічну історію свого існування Rock'n'Ball став не лише вдалим місцем проведення любительських футбольних матчів, але й звів на одній сцені багато цікавих музичних команд з усіх куточків України, і кількох іменитих гостей з Росії. За цей час фестиваль дав змогу насолодитися виступами таких гуртів, як

ТНМК, Тартак, Вій (Київ), «Брем Стокер» (Рівне), Крапка (Запоріжжя), @TRAKTOR (проект Сашка Піпи, Київ), Zapaska (Кам'янець-Подільський), Ве-BoBul (Чернівці), «Вертеп» (Дніпропетровськ), Grimoff (Миколаїв), Фіолет (Луцьк), ПсихоТрон (Кременчук), Royal Corvus (Харків) та багато інших. Традиційними стали виступи, звичайно ж, полтавських музикантів – ДМЦ, Валерій Власенко, Oneiroid, Майор Пронін, Трансформер, Sashen'ka так само міцно асоціюються з музичною програмою Rock'n'Ball, як футбольний клуб «Ворскла» - із спортивною. Серед запрошених зірок на сцені Rock'n'Ball дарували своїм прихильникам заряд музичних емоцій «АукцЫон» і «Декабрь» із Санкт-Петербурга, «Ногу Свело» та «7Б» з Москви.

Rock`n`Ball

Фестиваль Rock'n'Ball не підтримує жодну з політичних партій і фінансується виключно на кошти спонсорів і партнерів. Головний партнер фестивалю – футбольний клуб "Ворскла". Тож цілком заслужено захід набув прихильності не тільки серед місцевих мешканців, а й за межами області, тому виріс як в масштабах - від одноденного до дводенного, - так і в програмній частині. Чим же фестиваль дивував гостей цього літа? «Rock'n'Ball-2013» в частині «Ball» являв собою «фінал чотирьох» - заключний турнір полтавських любительських команд. Протягом липня вони подолали кваліфікацію, а в фестивальні дні змагалися за звання найсильнішого. Матчі проходили в напруженій і безкомпромісній боротьбі. Глядачі (на жаль, нечисленні) стали свідками достатньо якісного футболу. Перемогу виборола команда ветеранів «Ворскли», розбавленаількома молодими гравцями. В фіналі вони подолали «Севілью» із рахунком 3:1. Команда «ПСЖ» (Полтавські Спортивні Журналісти) посіли 3-тє місце, обігравши «Бруклін» 3:1. За одностайним висновком всіх, кому пощастило потрапити на захід, у музичному плані «Rock'n'Ball-2013» - це найграндіозніша подія кількох останніх років у Полтаві. «Rock»-складова програми була досить різноплановою і насиченою. За два дні на сцені фестивалю виступили 19 учасників з України та Росії. Чи за рішенням організаторів, чи волею випадку колективи першого вечора виявились більш фольковими та легкими, за виключенням хіба що метал-бригади «Grimoff». Музичну частину першого вечора відкрив виступ полтавського гурту Sashen'ka, однак великого ажіотажу публіки не викликав. А ось перші акорди Валерія Власенка, фронтмена гурту «Арахнофобія», змусив всіх покинути поточні справи і сконцентрувати свою увагу на тому, що відбувалося на сцені. Музичні події набували обертів. «Zapaska & BeBoBul», музиканти з Кам'янець-Подільського і Чернівців, представили на суд здебільшого ортодоксально рокової публіки цікавий проект експериментальної музики chill-out. Дніпропетровський «Вертеп» та запорізька «Крапка» влаштували на сцені незабутню етно-фольк-феєрію. Мало кому вдалося втриматись від шалених танців під час їхнього виступу! Суворі чоловіки з Миколаїва - «Grimoff» - нагадали, що Heavy Metal живий і здатен розкачати публіку ! Одним з найочікуваніших колективів першого дня став, безумовно, «Брем Стокер» - панк-банда з Рівного. Як завжди драйвові і дотепні,

із знанням справи хлопці розкачали натовп. Під вечір стало геть гаряче, адже на сцену вийшли співорганізатори фестивалю – добре знайомі музиканти гурту «ДМЦ». І Андрій Грейчайник, і команда виступили як ніколи вдало, зарядивши слухачів зовсім особливою енергетикою, яка живе тільки в їх піснях. Кульмінацією першого музичного дня став вибуховий виступ @TRAKTOR на чолі з екстравагантним Сашком Піпою, якого меломани пам'ятають ще за часів його участі в гурті «ВВ». Це було шаленство в гарному сенсі слова; не здатна опиратися барабанним ритмам публіка незрозуміло де знаходила приховані резерви сил і енергії для танцю. Другого дня, особливо ближче до вечора, людей побільшало – за підрахунками організаторів, кількість гостей сягнула близько двох тисяч. Та це й зрозуміло: хтось зміг вирватись лише на один день, тож обрав неділю, а хтось їхав виключно на хедлайнерів. Сумувати не довелося. Народ купався в Коломаці, приймав участь у веселих конкурсах, та й просто відпочивав. Публіка терпляче очікувала початку музичного дійства, яке, вірогідно, за непроголошеною рок-традицією затрималось приблизно на годину. Програма другого дня тяжіла до важкого звучання. Її відкрили кременчужани «ПсихоТрон» і мастодонти полтавської рок-сцени «Майор Пронін». Трохи ска від сумчан «2.5.5», хардкора від команди «Андерсон» з Києва, альтернативи від луцького «Фіолету»… Музичне меню виявилось напрочуд різноманітним! Зачарували слухачів дівчата з Харкова, Яна з гурту «ПоСТ» та Аліна з «ROYAL CORVUS», і ще раз довели, що музика – не лише чоловіча справа! В черговий раз «Oneyroid» змінював свідомість та розширював обрії музичного світогляду за допомогою своїх пісень. Публіка з перших акордів відгукнулася і на добре знайомі композиції, і на представлені Андрієм Баркуновим новинки. Самобутні й ні на кого не схожі гості з Москви, гурт «7Б», зібрали на свій виступ слухачів різних вікових категорій. За останнє десятиріччя команда здобула репутацію яскравих представників нової хвилі російського року, що вміють поєднувати класичне звучання рок-музики із новітніми тенденціями. Проте ніякі технічні хитрощі не допоможуть музиці дістатися до серця

слухача, це може зробити лише щирість музикантів та емоції, вкладені у виступ. Пісня, присвячена пам'яті Віктора Цоя, пролунала як справжній крик душі. Той енергетичний заряд, який лишився в серцях гостей від пісень у виконанні Івана

Дем'яна, ще довго буде підживлювати спогади. Довгоочікуваний виступ хедлайнерів, заради якого більшість присутніх подолала не один десяток кілометрів і пожертвувала вчасним виходом на роботу ранком понеділка, розпочався близько опівночі. «АукЦыон» назавжди увірвався в наш особистий музичний простір пару десятків років тому, разом з фільмами Сергія Бодрова-молодшого, тож неповторне звучання і вокал Олега Гаркуші нікого не лишив байдужим. По-справжньому насолодитися творчістю гурту, симбіозом музичних стилів, шаленим драйвом й таким природним безумством можна виключно під час живого виступу. Енергетика зашкалювала, глядачі екстатично ловили кожен рух музикантів. Та все хороше, на жаль, має здатність завершуватись. Підводячи підсумки, відзначимо, що фестиваль порадував гостей і спортивним азартом, справжніми футбольними баталіями, і сильною музичною програмою, звівши на одній сцені представників різних напрямків безумовно гарної музики. Впевнено можна

стверджувати, що потішила і якість звуку, що для такого дійства є вагомим аргументом. Не підвела і погода. Після затяжних дощів і похолодання на вихідних світило сонце, а в неділю навіть припікало. Невеличкий і зовсім нестрашний дощик трапився суботнім вечором, та величезна сіра хмара вирішила не псувати таке дійство. Двом попереднім «Rock'n'Ball» «підмочили репутацію» саме дощі, тож цьогорічна милість природи принесла організаторам полегшення. Музику, як і будь-які музичні дійства, концерти і фестивалі, можна створювати виключно за рецептом Кейта Річардза: «I'm going to play straight from the heart to the fingers». Тож подумки подякуємо всім, хто, озброївшись цим правилом, приймав цього року участь у футбольно-музичному шаленстві під назвою «Rock'n'Ball-2013» і побажаємо організаторам, музикантам і слухачам натхнення на наступний рік! Любіть футбол, слухайте рок-н-ролл!

Євгенія Чорна

Ця історія розпочалася в далеких вже 90-х роках в славному українському місті Полтава. Був собі такий хлопчина, Олександр Савіних, бринькав на гітарі, ні про що особливо не турбувався, та в один прекрасний день 95-го року усвідомив, що відстає від однолітків - металістів. Тож, прискорившись, переключився на Black та Death, рознайомився із місцевими музикантами, і разом із вже покійними гітаристом В'ячеславом Вирвихвостом та барабанщиком Олександром Чумаком заснували в 1999-му році Melodic-black-metal проект "FAUSTTOPHEL".

Музику писали разом Олександр та В'ячеслав, тексти - в основному «Adams». Проте в 2001 році у зв'язку із смертю Олександра Чумака проект призупиняє своє недовге існування. Лише в 2009-му році Олександр «Adams» відновлює творчу діяльність в місті Обнінськ (Росія). До реінкарнованого "FAUST-

FAUSTTOPHEL

інтерв'ю з олександром «adams» савіних

TOPHEL" долучився Валентин «Mau» Самохін. На даний момент обидва є учасниками проектів "ДОРОГА ВОДАНА" та "RAVENANT".
В квітні 2012 року приступили до запису першого альбому на IN-LINE Studio (м.Балабаново), і як результат 31 липня 2013 року на українському лейблі Another Side Records, підрозділі Metal Scrap Records, вийшов дебютний альбом Melodic-black-metal проекту FAUSTTOPHEL "ЖАЖДА ЗАБВЕНИЯ". Про сам проект, причини його відновлення і дебютний альбом поговоримо сьогодні із засновником проекту Олександром «Adams» Савіних.

Олександре, музичний матеріал напрацьований багато років тому, чому саме зараз ти зайнявся виданням цього альбому?

Знаєте, як кажуть? Якщо до 25-30 років не обстригся, не вдягся по-людськи і продовжує бренькати на гітарі, – то все, це вже спосіб життя, склад мислення! На сьогоднішній день мій образ життя саме такий. Перевірено роками. І саме з роками розумієш, що витрачений на ту чи іншу творчість час має бути виправданим. Зараз, отримавши можливість цей час виправдати, я нею скористався… звичайно, не без допомоги добрих людей.

Що особисто для тебе означає цей проект?

Я намагаюсь не жити минулим, але і від нього ще ніхто не втікав. Особисто для мене проект – це чудові і разом з тим нелегкі спогади… Дещо особисте…

FAUSTTOPHEL – звідки така назва? Людина на обкладинці: хто він і чому він схожий на тебе?

FAUSTTOPHEL – у формулюванні, як ви розумієте, йдеться про героїв Гете: д-р. Фауст і Мефистофель. І суть не в оригінальному злитті імен. Як сказав один Некромант: «Якщо ти хочеш перемогти Диявола – будь готовий втратити частину себе!» А далі спробуйте зрозуміти це для себе самі. І не схожий він на мене!

Альбом був зібраний давно чи ти вже в нинішній час сам попрацював над його концепцією? Не лякає те, що

FAUSTTOPHEL

в англійському варіанті Thirst Of Oblivion (спрага забуття) назва альбому в пострадянського молодого покоління викликатиме асоціації з однойменною комп'ютерною грою?

Матеріал був зібраний і аранжований в нинішній час. Концепція також формулювалась зараз. Про яку взагалі концепцію може йти мова, коли тобі 19 років? А асоціації, думаю, то не моя проблема. Був час, і ви його пам'ятаєте, коли IBM був прибульцем з іншої планети. В той час, коли народ був зайнятий комп'ютерними іграми, я читав «Молодість короля Генріха»… Так що раптом хтось знайде щось спільне між інформацією, вкладеною в нашу музику, і радянською грою, хай напише мені про те особисто, буде цікаво послухати.

З якими основними труднощами ви зіштовхнулись при роботі над матеріалом альбому?

З нестачею терпіння! Як казав один лисий …й – вік живи, вік навчайся! І тут з ним доводиться погоджуватись. Технології запису інструментів, програми для записів, студійний час і так далі, і тому подібне… Коли пишеш щось своє і вперше, це все труднощі… З іншого боку, на все про все пішов рік, а це хороший результат.

Всі партії ви писали вдвох чи залучали інших музикантів, і скільки людей брали участь у запису?

Партії всіх гітарних рифів, бас, барабани грав я, Валентин писав клавішні і відмінно впорався з аранжуванням. Були запрошені Валерій Саркісов (соло-гітара) і Ольга Каргополова (жіночий вокал). Разом четверо.

Можеш розповісти про зародження проекту і людях, що стояли біля його витоків? Хто писав музику, тексти, що лишилось від початкового проекту і що в ньому ти змінив чи додав?

Як у фільмі: це були 90-ті… В 95-му році я з сумом усвідомив, що я всього лише нефор, а мої однолітки вже давним-давно пропалені металісти… Далі курс був значно прискорений: в 97-му вже слухав Black,Death. В ПТУ-4 в комірчині гурту «АМНЕЗИЯ» (Тарасов Олексій, Богомяков Дмитро, стиль рок-н-ролл) знайомлюсь з однокурсником Вирвихвост В'ячеславом (R.I.P.). Грали рік разом в проекті FATAL FATE (Black). Невдалий вийшов проект, як, власне, і назва. Після познайомились з музикантами гуртів ZOOFAGUS, COLLAPS, LOONAR onlooker, з ударником яких, Чумаком Олександром (R.I.P.), і був заснований проект FAUSTTOPHEL. Музику писали разом, я і Славко, тексти – в основному я. Від початку лишилась мелодійність. Зараз це вже далеко не сирий блек-саунд, скажімо так, матеріал, як і я, трохи подорослішав. Ну і ідею вирішили приховати в контексті… Сподіваюсь, у слухача власні думки з'являться…

Як трапилось, що альбом вийшов на українському лейблі?

FAUSTTOPHEL

Альбом вийшов на українському лейблі Another Side Records, підрозділі Metal Scrap Records. Я вже 10 років живу в Росії, але для себе жодних кордонів не провожу. В Росії, звісно, теж лишились ще працюючі лейбли, але нажаль, сподіватись на них не доводиться. В Україні, як мені здалося, хлопці працюють із задоволенням і ентузіазмом. А це, погодьтеся, надихає!

Яка твоя улюблена пісня? Чи є у вас рядок чи фраза із пісні альбому, яку ти цитуєш в повсякденному житті?

В альбомі всі пісні – мої улюблені. В будь-якій з пісень знайдеться рядок для кожного, ситуація, яку можна спостерігати в повсякденному житті. І якщо наш слухач ще не розучився фантазувати, то картина буде об'ємна.

Ви грали пісні з альбому вживу на сейшенах?

На сьогоднішній день музикантів зібрали, проводимо репетиції. Концертів поки що не було. Якщо до зими зіграємось, то можна буде говорити і про концерти.

Чи планується наступний альбом гурту FAUSTTOPHEL і чого від нього очікувати?

Ідеї, звичайно, є, і думаю, за рік чим-небудь потішимо фанатів, що вже з'явилися. Чого очікувати? Чесно кажучи, вішати на себе ордени звички не маємо. Якщо дебютний альбом видався вам цікавим, то і наступний ми спробуємо зробити не гіршим.

Що треба зробити, аби придбати ваш альбом тут, в Україні?

http://kingdomzx.com. За цим посиланням ви потрапите до Інтернет-крамниці Another Side Records. Навіть з мінімальними знаннями англійської ви зможете замовити диск поштою.

Євгенія Чорна

Гурт "Дідько Лисий", заснований восени 2010 року на уламках гурту «Апартеїд» (Полтава), складається переважно з музикантів з чималим досвідом. Від початку колектив узяв назву "Дідько лЫсЫй", але в подальшому було вирішено змінити її у зв'язку з використанням виключно українських текстів. Двигуном усього було непереборне бажання грати важку екстремальну музику, не зациклюючись на якомусь певному стилі, хоча основою музичного матеріалу став олдскульний дез-метал.

Засновниками гурту є Цом (гітара) та Славон (бас-гітара). Перший виступ «Дідька Лисого» відбувся на "Halloween Horror Fest 2010" 31 жовтня 2010 року. Саме цей день і вважається днем народження команди.

Взимку 2011 року склад колективу радикально змінюється: долучаються новий вокаліст Андрій (Леон) і ударник Макар. В такому складі «Дідько Лисий» записали своє перше демо з трьох пісень.

В травні 2011 року в склад гурту увійшов другий гітарист Володимир, який активно займається записом, аранжуванням та промоушном колективу. Зараз ведеться плідна робота і активна концертна діяльність. В 2012 році в мережі з'явився інтернет-сінгл «Ненависть», а в січні 2013-го вийшов перший повно форматний альбом "Твій бог-дідько лисий!". Готується до виходу спліт-диск.

Про народження, здобутки і плани на майбутнє поговоримо із вокалістом гурту, Андрієм.

Як народилась ідея гурту, як прийшли до того, щоб з «Апартеїд» з'явився «Дідько Лисий» і звідки взагалі така назва?

Наскільки мені відомо, існування гурту «Апартеїд» припинилося через те, що його покинули кілька учасників. Після цього гітарист Денис і басист Славко прийняли рішення зібрати новий колектив, який виконував би екстремальну музику. Під час обговорення питання назви гурту жартома пригадався український сварливий вираз

«дідька лисого», чи «дідько лисий». Всі потішилися, але згодом саме так і вирішили назвати команду.

Розкажи детальніше про учасників колективу. Де і як ви познайомилися, чи довго довелося кожного з них умовляти грати в гурті, а може, ще які цікавинки?

Денис, Славко і Максим, ударник, здавна знайомі, разом тусують. Від початку був інший ударник, якого згодом замінив Максим, і власне інший вокаліст, якого наразі змінив я. Саме цікаве, мабуть, те, що хлопці знайшли мене в соцмережах, Вконтакті. На той момент вони вже перебували в пошуках нового вокаліста, пробували різні кандидатури і найрізноманітніші варіанти пошуку. Можна сказати, що вони випадково наштовхнулися на мою сторінку, звідки стало зрозуміло, що я захоплююсь важкою музикою, пишу вірші і експериментую з екстремальним вокалом. Я отримав інструментальні демо-записи, написав до них текст і на першій же репетиції був прийнятий до колективу.

Хто пише музику, тексти? Хто приймає рішення, що і де грати?

- Кожен з учасників відповідальний за свої партії. Денис складає ріффи, поєднує їх разом, далі Славко придумує бас-партії, потім Максим відпрацьовує ритм-секцію. Коли інструментал готовий – я пишу текст. Іноді, коли є вже готовий матеріал, ми намагаємось одразу ж його застосувати на репетиції. По суті, в ході написання і репетиції нової пісні ми вносимо зміни, щось прибираємо, щось додаємо, міняємо місцями…

Як довго займаєшся музикою, в яких гуртах і стилях грав ти і твої колеги по гурту?

В якості вокаліста «Дідька Лисого» я виступаю вже майже три роки, приєднався до них в лютому 2011 року. Це моя перша команда. Денис має великий музичний досвід, до «Дідька Лисого» відігравав свою роль в житті багатьох інших команд, зокрема «Rottern Sound», «Апартеїд», «CUXAPN23». «Звір Ясочка» та інші. У Славка досвіду не менше, зараз в нього є ще одна команда «Gjallar Horn», що виконує блек-метал. Максим теж довгий час займається музикою, грав з панками «CUXAPN23».

Як би ти сам охарактеризував стиль, в якому грає колектив? Чи не здається тобі, що в даний час грати таку музику доволі складно? Чи не простіше було б грати там pop-punk чи new-metall?

Наш стиль можна охарактеризувати як олдскульний дез-метал з елементами треша. Гадаю, що не помилюся, якщо скажу, що з самого моменту виникнення ця музика не користувалася такою величезною популярністю, як інші жанри, зокрема через свою важкість і екстремальність. Вона була для свого роду «обраних», «естетів». Вся суть в тому, що виконання такої музики вимагає певних навиків і

Дідько Лисий

здібностей – вона складна. Чого не скажеш про більш легкі напрями.

Чи є у вашого гурту певна концепція? Ось наприклад, прийнято вважати, що рок – це музика протесту. А що ви хочете донести масам через свою творчість?

Деяка частка протесту закладена навіть в тому, якою мовою пишуться пісні. В нас всі вони українською мовою. Екстремальних команд в нашій країні достатньо багато, але україномовних катма, і це неправильно. Тексти перших пісень відображали скоріше абстрактні картини того, що може статися з людством, до яких наслідків можуть призвести ті чи інші дії, сильні негативні емоції, які відчуває людина, мізантропічні ідеї… Зараз тематика пісень дещо інша. Вони стали більш злободенними, навіть в деякому роді антисоціальними, але поряд з тим не позбавлені колишньої злоби і нігілістичних настроїв. По суті, пісні допомагають вимістити негатив, який накопичується в людей і який нема куди подіти.

Будь-яка музика має свого слухача. Як ти вважаєш, яким є ваш слухач?

Наші слухачі – люди, які насправді розуміються на музиці, а не слухають те, що їм нав'язують, що модно, що продається. Це люди, які здатні насправді оцінити те, що ми для них робимо. Думаю, немає сенсу говорити про середній вік наших

слухачів, оскільки вони насправді геть різні. На одному концерті в перших рядах стояла дівчинка років 6-7, якій реально подобалось те, що відбувалося на сцені!

Чи можеш ти охарактеризувати сучасну метал-сцену України і перспективи, що на неї, на твою думку, очікують?

На заході вважають, що в Україні серед всіх жанрів метала більш розвинений блек з різноманітними його під жанрами і похідними, що змішаний або ж межує з грайндкором; брутальний дез-метал. Так воно, власне, і є. Проте також існує проблема із сотнями бездарних блабла-кор гуртів, «музиканти» яких абсолютно не вміють грати, але при цьому їх розпирає пафосом і бажанням заробити на своєму шлаці. Тішить те, що існують справжні дез і блек гурти, випускають новий матеріал, надихають молодих музикантів, які в свою чергу збирають свої достойні команди. Фестивалі, що час від часу проводяться, наочно доводять, що метал-сцена України жива і їй є що показати!

Яку музику ти сам полюбляєш слухати?

Я майже всеїдний, що стосується важкої музики – від хеві-метала чи хард-рока до горграйнда і брутального дез-метала. Багато в чому смаки співпадають із учасниками гурту, наприклад, подобається Deicide, якого також дуже полюбляє Денис; Behemoth чи якісь блек, брутал-дез чи технікал-дез команди, які слухає Славко; Napalm Death та Cannibal Corpse, що слухає Максим.

Чи є у вас концертні записи, аудіо, відео? Наскільки відомо, у вас є повноцінний студійний альбом, де можна його почути та придбати? Чи пишете ви зараз щось новеньке, якщо так – коли це буде доступно слухачам?

Відео з концертів маємо, проте 90% з нього має або погану якість звуку, або погане зображення, або і те, і інше. На щастя, є деякі виключення. Наш альбом легко знайти в мережі і вільно його скачати. Аби довго не шукати, посилання є в нашій спільноті Вконтакті. Також наші пісні викладені на інших сайтах, і таких чимало. Зараз маємо вже дві нові пісні, ще не записані, але вже двічі були представлені публіці і були добре сприйняті. Новий матеріал готуємо і плануємо писати в студії, тож варто чекати і слідкувати за новинами гурту!

- ***Як ти уявляєш майбутнє колективу? Кожна людина частенько мріє про улюблену справу, поділися і своїми мріями з нашими читачами.***

Безумовно, будь-який колектив збирають з певною метою. В нашому випадку це просто бажання грати важку, екстремальну музику для себе і наших слухачів. Ми не переслідуємо мети заробити на цьому, хоча подібні думки виникають у всіх. Хочеться просто розвиватись, виходити на нові рівні, піднімати планку і разом з іншими гуртами сприяти розвитку метала в нашій країні.

Євгенія Чорна

Музиканти гуртів Механічний Апельсин, Брем Стокер, TORF, Sasha Boole, Nebraska та Пестициди виклали до мережі збірку пісень. Компіляція отримала назву «13».

13 – це рік, який розпочав нову епоху у свідомості мислячих українців. 13 – це число, яке прийнято вважати не щасливим. Чому ж збірка містить лише 12 композицій, запитаєте ви? – Щоб, кожному, хто почує її, захотілося дописати 13-ту власноруч. І нехай це число стане не щасливим для режиму.

«13» - це спонтанна ініціатива групи музикантів. Різних за стилем та світобаченням. Ми аполітичні, але ми не сліпі та глухі. І тим паче – не німі. Механічний Апельсин, Брем Стокер, TORF, Sasha Boole, Nebraska та Пестициди сподіваються, що треки з цієї компіляції не просто послухають, а - почують. Автором обкладинки виступив чернівецький художник Антон Аршинін, який чітко дав зрозуміти, де загублені ключі…
Збірник буде випущено лейблом «Green River Records», у форматі сувенірної серії, на аудіокасетах.

Side A
1. Механічний Апельсин - Тільки паспорт завжди зі мною
2. Механічний Апельсин - Моє покоління
3. Брем Стокер - Козакам до сраки
4. Брем Стокер - Хто ми?
5. Брем Стокер - Україна (Папа Карло cover)
6. TORF - Galicia Shall Rise Again

Side B
1. Sasha Boole - Розлилася вода
2. Sasha Boole - Останній цвях в домовину
3. Nebraska - Криза
4. Nebraska - Правда
5. Nebraska - Не проси свободи на колінах
6. Пестициди - Дилетант

Завантажити збірку:
http://www.ex.ua/74633672

кліп гурту Транс-Формер «Повертайся у мої сни»

Існує розповсюджена думка, що кольорові сни – то ознака психічних розладів. А ось і ні: багата кольорова палітра снів притаманна творчим особистостям, і чим барви картинки більш насичені і інтенсивні, тим міцніше в тенети Муз втрапив той, кому вони сняться. Художники нерідко бачать уві сні образи нових картин настільки яскраво, що переносять їх на полотно, щойно прокинувшись. Герої кліпу «Повертайся у мої сни» перенесли в сон свої почуття, проте марення це на межі з реальністю, а кордон настільки непевний, що крізь нього можна інколи почути музику, відчути її драйв, і хто зна, може, навіть і доторкнутись до неї, вигадано-реальної людини. Нерідко любовні ілюзії є лише плодом нашої уяви, проте не завжди вистачає сміливості зізнатися собі у цьому. Про таке кохання у напівсні, загравання з підсвідомістю і створення ілюзорних світів і знята ця відеоробота. Не виключено, що і ця пісня музикантам гурту Транс-Формер теж наснилася

Тема перенесення у паралельні реальності у творчості гурту не нова. Героїня кліпу на пісню «Змусила», поспішаючи на побачення у втомленому роками й негараздами полтавському тролейбусі, теж несподівано для себе опинялась в оточенні рок-музикантів замість вічно незадоволених пенсіонерів. Між іншим, і стійку тенденцію до знущання з акторок теж легко помітити: «Бігайте, дівчата, щоб усі бачили». То по морозу на побачення, то по лісових хащах чиєїсь підсвідомості... А на вулиці, між іншим, всього +5, а дівчата вдягнені в легкі сукні. Від кадру, в якому дівчина босоніж вступає в крижану каламутну воду, аж мороз пробирає. Акторок намагалися зігріти кожну вільну хвилину, огортали ковдрами і куртками, напували гарячим чаєм, де тільки це було можливо. Режисер подекуди змушував їх навіть бігати, щоб хоть якось зігрілися. Та вочевидь, всі залишилися задоволеними результатом.

Режисерська група відповідально поставилась до задач, та й музиканти гурту, попри щільний графік, активно долучались як до розробки загальної концепції відео, - адже просту візуалізацію тексту пісні за мету не ставили, - так і в роботі над сценарієм. Ретельно попрацювали і над композицією, і над світлом. Добирали кожен кадр. Проте, дозвольте краплину критики. Особисто мені бракувало Стіни. Хто знає, про що йдеться – той зрозуміє підсвідоме бажання вихопити камеру в оператора і трохи розширити загальний план.

Одним словом, простір для глядача музиканти теж залишили, тож кожен може знайти в пісні щось особисте і щось своє домалювати. Тому й кліп бажано переглянути неодноразово. Тож приємних вам мандрів ілюзорними світами та реальними хвилями справжньої драйвової музики від гурту Транс-Формер.

Леха Казанцев: Пиар своей музыки, нужен ли он?

Я работаю на студии Индюк рекордз . В год Мы записываем около десятка альбомов Украинских групп. Бывали года, когда за год было записано у нас до 30-ти альбомов. И что закономерно, многие из читающих эту статью даже не слышали про эти команды.

Многие могут сказать, что шоу-бизнес в стране не развит. Я конечно с этим согласен и даже студиям подобной нашей, приходится выживать, ибо в Украине рок не в почёте. Но всё же, давайте разберёмся: Кому нужны записи. как не самому исполнителю? Почему кто-то за артиста должен заниматься продвижением его музыки?

А что Я наблюдаю? Группа молодых подонков. записывает шедевральный альбомчег. Создаёт страницу в контакте, некоторые даже не создают и ждут, кода же прийдёт успех? Их 15 друзей лайкают их песню и на этом СТОП! Потраченые силы и средства на муки творчества ушли в топку, или попку.

А вот гавнари из Мухосранска,записали одну песню на микрофон ноутбука и задрочили ей весь Контакт. Их не слушают и даже ненавидят, зато у них появляются концерты и их группа довольно брутально обсуждается и обсырается интернет сообществом. Успех!

Так, что переходим на прямую к пиару и продвижению своей музыки и первый этап, как наверно не трудно догадаться, это записать свою музыку. Про саму запись и выбор студии Я думаю ещё напишу не раз. В двух словах всё выглядит так. Качество вещь относительная и чаще зависит от самих музыкантов. Наличие беклайна (своей аппаратуры) значительно улучшает результат. При поисках студии не видитесь на чесание про лампы, микрофоны и евро-ремонт. Смотрите на результат студии. Сколько групп пишется, сколько в последствии издаётся и как меняется их популярность после записи. Например Моя студия Индюк, каждую записанную у нас группу, в последствии хоть минимально. но пиарит. То есть получая результат, Мы работаем над промо. И очень обидно, когда Наши старания остаются только Нашими и песни группы не нужны самой команде.

Получив запись, не плохо было бы оформить её в какой то физический образ. Благо сейчас это не дорого и тираж из 100 дисков сам-издатом обойдётся в 50 уе. Диски нужны для концертов группы и сейчас чаще даже не для продажи. Моя группа Брем Стокер снизила затраты на изготовление диска до 1 гр (12 центов) и Мы их просто дарим. Всем кто нам нравится.

Первые свои альбомы не нужно издавать на лейбле, который забирает все права на использование композиций. Причина очень простая. При пиаре альбома в интернете за 1 день вас скачает 10-100 и более человек. А купят диск, даже при хорошем пиаре, 1 штуку в неделю. Тоесть результат популяризации будет минимальным а понт сомнительный.

Во всех соц-сетях создайте событие появления на свет ваших песен. И ежедневно приглашайте туда народ. Оформите данное событие интересно. Пресный и сухой текст ни кто читать не будет. Не бойтесь быть яркими ибо музыка это развлечение. Будте интересным и подавай инфу про себя с изюминкой. Только не переборщите с деталями. Информация должна быть ёмкой а ссылка на скачку работать в один клик.

Ищите по соц. сетям и по интернету страницы посвящённые музыке. Страницы фестивалей. Радиостанций и тиви. Страницы клубов. Страницы сборников и трибьютов. И пофиг из каких стран. Учавствуйте везде, кидайте информацию про себя везде.

Не забывайте постоянно обновлять инфу про себя. Не позволяйте вашим страницам быть мёртвыми. Днюха басиста. Закончилась туалетная бумага. Порвалась 1 струна. Всё сгодится для новостной ленты в соц. сети. При этом будте дружелюбны. Постите информацию от других групп, от фестивалей, если даже вас туда не пригласили. А мало ли где вам перепадёт?

Обязательно снимите два видео. Живое выступление и презентационный видео-клип. Все орги часто не слушают аудио. Им нужно видеть группу в живую.

И главное, перестанте думать, что Вы круче всех. Ты круто валишь на гитаре? Да ладно! А я разослал свой гавёный альбом на полтора миллиона пользователей контакта. Вт он.

Обратите внимание, что всех организаторов концертов интересует не качество исполнение музыки, а то, сколько людей соберёт группа. Если вы поедите в клуб, в город в котором Вы не выступали. То результатом будет 5 человек в зале и попандос в проезд. Моя группа Брем Стокер достаточно популярна в Украине и не смотря на это, Мы пиарим каждый наш концерт.

Данило Плахов
глава из повести “Вселенная 69 “

Ажиотаж инструмент управления будущего

Будь здорова Сава….
Винни Пух

Осень, сырость, грязь, тихие спящие под желтым ворохом листве парки, утренние дымки, вечерние туманы. Расплывчатые огни фонарей. Сырой неприятный ветер, лужи и простуда. Еще месяц два, и все масс-медие взорвутся очередной сенсацией в страну идет новая эпидемия гриппа. Политики будут говорить, что все будет хорошо, Интернет будет пестреть чесностной статистикой о возросшей смертности он туберкулеза и гриппа. Заборы и стена домов будут пестреть листовками «Не верь властям», «Вас обманывают», «грипп реален».

Народ уже привыкший к данному сценарию событий начинает чисто случайно заходить в аптеки и узнавать цены на парацетамол, йод и зеленку. Вот с этого момента чем больше интересуются то, и пропадает с прилавков. Нету и все. Политики вот виноваты. Виноваты фармацепты-барыги. Хотят заработать на простом люде. Не тут то было простой люд бежит в переходы на вокзалы базары и покупает с рук у темных личностей противопростудные препараты по бросовым ценам, готовясь к страшному очередному Армагеддону. Главное успеть, а то, как бы чего не вышло. Придут коллеги по работе в гости или кумовья после рюмочки другой начнут про жизнь разговаривать, мол, как кто живет и не дай бог выплывет, что у вас нету два ведра парцитамола и мега супер таблеток народного целителя из дружественного Тибета Джона Шнипильсона. Тогда вам крышка через месяц все знакомые будут от вас бежать как от прокажоного, разговаривать с вами через ватномарлевую повязку и не здороваться с вами за руку. Иметь у себя на показ груду не нужных и бесполезных, но дорогих таблеток, которые рекламирует масс-медия не только престижно а и жизненно необходимо.

Надо готовится. Хотя по привычки, если все-таки и удатся подхватить злой вирус народ будет лечиться редькой с медом, соком аллое в рот и соком каланхое в нос. Некоторые экстрималы будут в нос капать себе сок буряка напрочь сжигая слизистую. Пить горячее пиво, теплое вино с корицей, есть лук, чеснок. Прикладывать компрессы на горло из разогретой соли, обтиратсо уксусом и парить ноги в кипятке с горчицей, да производить ингаляции над ведром с вареной картошкой. А таблетки есть развечто для успокоение нервов, что не зря потрачены деньги. Потому как все знают, что эти колесики капсулки сладенькие сиропчики нифига не помогают. Они созданы для того что бы и так не бедные дяденьки и тетеньки стали еще менее не бедными. Из всего, что помогает от респираторных заболеваний, что можно купить в аптеке это две вещи спирт и супер средство на все

времена легендарную «Звездочку», без ниее никак, если с пик эпидемии ты пришел на работу и от тебя не исходит аромата чудестного бальзама в вперемешку с запахом лука можно получить по ушам как мусульманский террорист, попавший в застенки правоохранительных органов. Ты не защитился сам значит, ты заразишь других и в такие моменты лучше быть представителем сексуальных меньшинств, чем здоровым человек не подающиеся очередной волне социальной паники. Будь осторожен за тобой пристально следят!

Сижу в интернете, читаю банера - опасность новый грипп – в очередной банановой стране обнаружен новый грипп на сей раз козлиный, от этого гриппа племя Чукулумбо им Хуната потеряло 118 коз. Теперь они умрут от голода и гриппа. Так как невежественные папуасы дорезали коз и сьели их теперь они больны козлиным гриппом, уже заражен им один из представителей красного креста.

И прогнозы через, сколько грипп распространится по всему миру. Не ежьте козлиного мяса не пейте козлиного молока – покупайте новое мега средство, разработанное секретными лабораториями Пентагона под названием антикозлин – он спасет вас от гриппа, он защитит вашу семью страшных генетических мутаций, к которым приводит новый вирус гриппа. Мочите козлов! Они разносчики заразы.

На другом сайте выложены иследвоания нового вируса гриппа - оказывается это мутант гибрид вирусов гриппа и туберкулеза, так что самое простое средство весь опасный вирусоепидимологический сезон надо есть собачаниту это едино правильное средство.

Внизу банер - Меценаты иследвоание – сеть быстрого питания «Милый Друг» доставка пирожков с ливером, беляшей, шаурмы в любой конец города. Торговля опт, розница.

Да вот такой он ноябрь - придет нежданно не гадано зима и принесет собой страшное вирусное заболевание, которое почему-то умудряется распространяться при минус сорок.

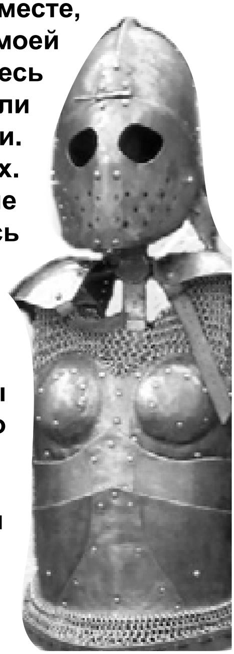
Социально активная часть населения особенно пенсионеры будут читать с дрожью в руках новые статьи о страшной смерти козлов и с жадностью смотреть очередные передачи новостей. Потом наступит Новый год, Рождество, Старый новый год. Народ будет пить спиртное и радоваться тому, что вот они еще живы. Потом как-то незаметно придет весна все облегченно вздохнут, что прошла еще одна страшная гриппозная зима и займется заточкой лопат и готовкой к старинному первомайскому обряду-захоронению картошки всякими извращенными способами.

Потом как окажется в нашей стране не все козлы вымерли от эпидемии, но популяция существенно уменьшилась, поэтому Китай и Евросоюз с радостью предоставят нашему государству своих козлов по броской цене, да бы род козлиный у нас не переводился.

А потом наступят вновь холода и все начнется с изново.

Ролевое: “Волкодав Правда богов”
Лучшая игра сезона 2013

Спасибо за лучшую игру сезона - "Изюмская резня". Отлично подобранная мастерская группа, где каждый на своем месте, усиленная подготовка перед игрой, лучший кастинг на моей памяти. Главные персонажи своим отыгрышем подняли весь полигон, задали тон каждому игроку и так лихо завертели квесты, что не успевал замечать все ролевые перипетии. Побольше бы таких замечательных игроков на всех играх. Идеально сбалансированы команды, противоборствующие силы, настолько, что боевые столкновения превращались в эпические баталии, которые достойны упоминания в балладах и экранизации. Благодаря рабочей экономике, многие члены нашей команды, которые приехали первый раз на игру, сразу влились в ролевое сообщество. Не могли не порадовать антуражность локаций, а костюмы на игроках так сидели, что, казалось, персонажи сошли со страниц книги или кадров фильма.

Можно часами рассказывать о том или ином игровом моменте, но я сегодня буду краток и расскажу про техническую часть мероприятия. Полигон божественен. Настолько удачно расставлены на нем лагеря, какой идеальный подъезд к каждому лагерю. Питьевая вода прямо в центре полигона, плюс желающие всегда могли сходить недалеко на реку покупаться, т. к. погода была солнечная и после частых боевых взаимодействий можно было позволить себе это удовольствие. Конечно мастера не влияют на погоду, жаль что днем было жарковато, но слава богу/богам не было дождя.

Минусы данной игры. Взносы были настолько велики, что мастера могли бы построить крепости по всему периметру каждой локации, а так только с трех сторон находились выносные стены.

А также антиреспект кабаку, не приветливые кабатчики, никогда не дождешься кофе или чай, поесть вообще невозможно, все время пригоревшая гречневая каша по бешеным ценам. Не могли что-ли завезти элементарных колбасок, яичницу делать, например?

Но все это мелочи по сравнению с полученным позитивом на лучшей ролевой игре сезона.

Падре

Павел Москалюк

Заговор

Долу рукава, одолень трава,
спесь ретивого…
Мне бы на пути пути слова не найти
нечестивого.
Черен, стар и лыс, царь мышей и крыс
злобно щерился.
Ангел во плоти не велел идти
разуверился.
Комья на плугу, сом на берегу -
сух, устал и слаб.
Ворон в вышине, видит он на мне
тень еловых лап.
С четырёх вершин высотой в аршин -
не видать ни зги.
Из войны иду, путь торя во льду,
а за мной враги.
Через боль и грязь, ни бурлак ни князь
сам себе пророк.
Широка тропа, тяжела пята,
но выходит срок.
Прожил не как все, бубенцы в косе,
не кричу, молчу.
Тридцать долгих лет за тобой след в след.
Не гаси свечу.

***

Помнишь ту осень, друг?
Было светлым-светло,
В вечность безумный мир
Нити дорог простёр.
Воронов стройный клин
Неба взрезал стекло,
Ты – сам себе кумир -
Выстроил щит из спин,
Тех, кто стоял вокруг,
Тех, кем дышал костёр.

Помнишь ту осень, брат?
Ветры сквозь щели крыш
Хором свои стихи
В уши из душ несли.
Эй, человечий сын,
Стройный наш хор, услышь!
Мысли твои лихи,
Их не лелей, отринь!
Ты сам себе прелат
И властелин земли.

Осень, ты помнишь нас
Тысячу лет назад?
Памяти тлеет зга,
Сны поросли травой.
Ангел с зашитым ртом
Бьёт в дождевой набат,
Струи сплетёт в стога,
И осенит крестом
Тех, чей услышан глас,
Тех, кто ещё живой.

Павел Москалюк

ÌÀÐØ ÁÅËÛÕ ÕÎÄÎÊÎÂ

(по саге Дж. Мартина “Песнь льда и пламени”)

Уставшие люди глаза откроют, и смело шагнут вперёд.
На спины их тяжкое ляжет бремя, им уж не свернуть с пути.
И пусть среди них не осталось правых, и левых – наперечёт,
Но вот, наконец, появился кто-то, кто будет вперёд вести.

На их глазах – вековая влага, на языках – типуны,
В груди неисправный искрит моторчик, а лица – снегов белей –
Казалось не сделать и первого шага, не разогнуть спины,
Но вот маршируют себе навстречу дорогою февралей.

В небе лысого солнца зенит, ледяная пустыня хрипит.
Перелётные утки поют звонче, чем соловьи –
От судьбы не уйти, не свернуть, ходоки продолжают свой путь,
Не осталось в погасших сердцах ни тоски не любви.

И каждый их день похож на вчерашний, и ночь не темнее дня.
Земля голодна, она ждать устала багряных солёных рек –
Я очень надеюсь, что по дороге они подберут меня,
Ведь я устал уже долгие годы дышать сквозь горячий снег.

Этой долгой холодной зимой я почуял дорогу домой,
И я жду обескровленных рук, что помогут мне встать.
От судьбы не уйти, не свернуть, ходоки продолжают свой путь,
И от поступи нашей дрожа, время двинется вспять.

Rock'n'Ball
ЧАСНИК
едучий

